

Pieni lisä *majamiehiin*.

Prof. V. KIPARSKY esitti Virittäjässä 1947 (s. 357—) hauskoja tietoja venäjään menneestä *majamies* -sanasta. Eräässä minun parlografoimassani kielennäytteessä Kuolemajärveltä (Suomen murteet I, s. 247) on seuraava tieto, joka kannattanee (foneettisesta kirjoitusasusta riisuttuna) tässä esittää.

Meil saotaa Inkermaa ihmisii majamiehiks, Jos niitä tulloo meile tulkooha naine taikka mies, myö saotaa niitä majamiehiks, ne om mei majamiehi. Myö ku männää sinne, majamiehet sannoot meitä taas majamiehiks. Majamiehet käyvät saarelt ostamas kalloi, hyö sannoot saarelaist hõitü majamiehiks. Se ov vaa semmojne yhteine sopimus hõil . . .

Ennen kuin yllä olevan otin parlografiin, oli ollut laajalti juttua »majamiehistä». En kuullut mitään sellaista, että ne olisivat olleet salakaupan harjoittajia tai muuten salamyhkäistä väkeä, olivatpahan vain vieraissa käydessään majailevaa kortteeriväkeä, majamiehiä eli majalaisia, joilla Eestin puolella on nimitys (öö-)majaline. Hyvin luonnollista on, että tällaiset kortteerimiehet ennen aikaan kaupungissa käydessään toivat isäntävälleen myös 'mustanpörssin' tavaraa, kuten tuovat vielä tänä päivänä, mutta sehän on vain satunnainen tahi joka tapauksessa sekundäärinen *majamiehen* merkitys, joka ei kuvastu edes venäjään lainautuneessa sanassa. On muuten mahdollista, että venäjän *маймуцт* on saatu inkerikoilta, joilla sana on *majamiis* (jollei lyhentyneenä: *majamis*?). Eiköpä tuo *t*:kin liene tapailevinaan monikkoa (kuten *saarelaist*, *heppoist*), joskaan itse inkerikot sellaista analogista monikkoa tuskin ovat käyttäneet.

Lauri Kettunen.